

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Joz 24, 14 – 18

Text: Joz 24, 15

Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda božstvům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou Eufратem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.

Milí konfirmandi, bratři a sestry, letos je tomu 35 let od doby mé vlastní konfirmace. A přestože to byla velká událost, z konfirmačního kázání si nepamatuji zhola nic. V paměti mi utkvělo nejvíc to, že nesmíme zapomenout nachystat kyblík s vodou, do kterého máme schovat kytici pro bratra faráře a v pravý čas ji přinést. To jen tak na úvod pro rodiče, abyste nestresovali konfirmandy nepodstatnými věcmi, takže by jim pak ty důležité unikly.

Co je tedy to důležité? To jsem se dnes pokusil zdůraznit výběrem biblického textu. „Vyvolte si dnes, komu chcete sloužit.“

Konfirmace se v naší církvi koná ve věku, kdy děti vstupují do velmi náročného období života a stojí před mnoha závažnými rozhodnutími. Jakou zvolit další školu, pro které povolání se připravit, čím vlastně chci v životě být a co chci dokázat. Ale také komu věřit, s kým spojit svůj život, koho mít za přátele a proti čemu bojovat. A především, jak se v životě postavit na vlastní nohy, jak se kultivovaně osamostatnit od rodičů, jak převzít zodpovědnost za svůj život. To jsou náročné úkoly, které v příštích letech stojí před vámi, milí konfirmandi. Konfirmace do toho logicky zapadá jako jedna z těch důležitých křížovatek života.

Soustředme se ale teď na to biblické slovo, které jsem pro dnešní den zvolil. Kdo a kdy ho vyslovil? To není konfirmační otázka, i když by mohla být. To slovo vyslovil Jozue, který dovedl izraelský lid do zaslíbené země. Ten Jozue, jenž vybojoval vítězné bitvy s nepřáteli, kteří ohrožovali existenci Izraele. Jozue, který uvedl syny Izraele do svobodné země, a oni teď měli převzít zodpovědnost za svoji nově nabytou svobodu. Už je nikdo nepovede za ručičku. Ani Jozue, ani Mojžíš. Teď to bude na každém z vás. Situace, ne nepodobná té, v níž se ocitáte vy, milí konfirmandi. Rodiče vás vedli, ukazovali vám podle svého nejlepšího svědomí správnou cestu, chránili vás před tím, co by vás mohlo ohrožovat. Nyní přichází doba, kdy se budete muset stále víc rozhodovat sami a přebírat za svá rozhodnutí zodpovědnost. A v takové situaci říká Jozue všem Božím dětem: „Vyvolte si dnes, komu chcete sloužit.“

Jestliže stojíme před nějakou volbou, pak musíme znát možnosti, které se nám nabízejí. Jozue nabízí tyto: Buď sloužit Hospodinu, který člověka vysvobozuje z otroctví a uvádí do svobody. Anebo sloužit božstvům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou Eufратem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. To si samozřejmě musíme vysvětlit. Hospodin je jasný, ale co ta dvě pohanská božstva? Jaký je vůbec mezi nimi rozdíl? Jednoduše řečeno, to první je minulost, to druhé přítomnost. Služba tomu prvnímu by znamenala návrat k něčemu, z čeho jsme už měli vyrůst a co jsme měli opustit. To druhé božstvo představuje něco, co nás obklopuje nyní a co nás nutí, abychom se tomu přizpůsobili.

1) Tak tedy za prvé: Co je tím božstvem, které už patří minulosti? Jsou to všelijaké naše dětské představy. Lidé, kteří bydleli za řekou Eufратem, si například Pána Boha představovali jako Měsíc. Nám to přijde legrační, ale co naše vlastní představy o Pánu Bohu? I dnes jsou lidé, kteří si Boha představují jako dědečka na obláčku a právě proto se víře v Boha vysmívají. My však víme z desatera Božích přikázání, že si o Pánu Bohu nemáme dělat žádné takové představy. Ano, jistě můžeme Pána Boha k něčemu známému přirovnat a Ježíš to ve svých podobenstvích dělá neustále. Ale víme, že to je jen přirovnání, podobenství a ne sama skutečnost. To první božstvo, které nám Jozue staví před oči je tedy takové, které si vymyslíme sami, a pak této představě sloužíme. Pak tomu obětuje svůj život. A ve starověku lidé svým božstvům skutečně přinášeli lidské oběti. Ale i dnes lidé obětují vlastní děti třeba své pracovní kariéře, kterou upřednostní před výchovou svých potomků.

2) Co je to druhé božstvo? Jozue ho nazývá božstvem Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. Kdo to byli Emorejci? Objevené nápisy z 3. tisíciletí před Kristem je popisují jako pouštní národ neobeznámený s civilizovaným způsobem života. Později jsou ztotožňováni s Kennanci, kteří žili uprostřed Izraelců. Jejich božstva byla násilná: byla to božstva sexu a války. Ani oni neváhali božstvům obětovat své lidi. Dobové texty potvrzují, že kenaanské náboženství se soustředilo na živočišnou a hmotnou stránku lidských tužeb. Jejich úpadková kultura se nemohla srovnávat s duchovní kultivovaností Izraele. Přesto sloužit takovému božstvu bylo lákavé i pro Izraelce. Pohanské slavnosti byly v podstatě dost divoké pařby. Jejich rysem byla nevázanost a krutá bezduchá zábava. Lidského ducha to nijak nerozvíjelo. Člověk se točil v kruhu práce, zábavy, všelijakých bojů a bujarých svátků.

A Jozue se ptá Izraelců: Tak co, jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, tak si vyberte: dětinské představy nebo bezduchá zábava. Obojí je božstvo, které člověka postupně zotročí. Pouze Hospodin je v desateru nazván jako Bůh, který vysvobozuje z otroctví a dává člověku svobodu. A tak si vyvolte, komu chcete sloužit.

No, upřímně řečeno, kdo z nás by teď nechtěl sloužit Hospodinu? Jak si může někdo myslet, že sloužit Hospodinu je zlé? Ale proč vlastně tolik lidí v Pána Boha nevěří? Myslím, že je tomu tak proto, že mnoho lidí, i vašich kamarádů nezažilo Pána Boha tak, jak ho popisuje bible, tedy jako toho, kdo vysvobozuje. Mnohým se naopak opravdu zdá, že sloužit Hospodinu je zlé! Jak ti lidé k tomuto názoru přišli? Zřejmě se k nim nedostalo dobré svědectví křesťanů o dobrém Bohu. A pak jsou tu také ti, kteří se sice setkali se svědectvím o Bohu, ale bylo to spíše svědectví o tom, jak Bůh člověka zotročuje. Setkali se třeba s náboženskou výchovou, která jim v podstatě nic nedovolila a jen přikazovala: To nesmíš, to musíš, toto vůbec nezkoušej. To je ale špatné svědectví. Protože biblické desatero není soubor zotročujících příkazů a zákazů, ale deset velkých svobod člověka. Všimněte si toho: V desateru nečteme: nezabíjej, nekrad', nesmilni a nelži. Je to tam napsáno jinak: Když budeš poslouchat Hospodina, tak už nezabiješ, nepokradeš, nesemilníš, nevydáš křivé svědectví. Budeš od toho svobodný – když si vyvolíš za svého Boha Hospodina. Problém je v tom, že my ne vždy volíme správně. Někdy posloucháme i jiné hlasy a jiná božstva. A pak se dopouštíme hříchu. S pravým Bohem se mýjíme. Ale za to Hospodin nemůže. On nám totiž dává svobodu a jen ukazuje směr, jak se k ní dostat.

Milí konfirmandi, nepožaduji po vás, abyste si do detailů zapamatovali dnešní kázání. Dokonce vás ani nenutím, abyste si právě a pouze dnes vyvolili, komu budete sloužit. Ale o jedno vás prosím. Abyste se v životě tomu rozhodnutí nevyhýbali. Teď je totiž míč na vaší straně. Nebo aktuálněji, teď je kotouč na vaší hokejce. Správně se rozhodnout je jako trefit se do brány. Např. Pán Bůh, ten se rozhodl už dávno. Rozhodl se pro vás. Pro mě a pro tebe. Rodiče některých z vás to chtěli dát najevo tím, že vás nechali už v dětství pokřtít. Jiní rodiče chtěli víc poukázat na to, že rozhodnout se musíte i vy sami a křest nechali na vás. V každém případě nás to všechny staví vždy znovu před volbu: Vyvolte si dnes, komu chcete sloužit. A nejen dnes, ale i zítra či pozítří. Víra v Boha není záležitost momentálních pocitů, ale ani nezpochybnitelných důkazů. Je to prosté rozhodnutí, komu chci sloužit, pro koho žít, komu dělat radost. Rozhodnutí, které ovšem za vás nikdo neudělá. Přiznávám však, že moje kázání není korektně nestranné a nezaujaté. Chci, abyste věděli, že např. já se už bezmála 35 let držím rozhodnutí, kterého dodnes nelituji. Rozhodnutí vyznávat spolu s Jozuem: „Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu“. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty jsi tím pravým Pánem, kterému patříme. Sami bychom si se svým životem nevěděli rady. Ty jsi dobrý Pán, a proto se dobrovolně poddáváme Tvé vládě. Amen.*